

מסורת הש"ס

(א) מדרס סט: ב"ק עג: תמורה כה: ירוש' דמאי פ"ו ה"ה, (ב) פסחים סג. חולין סז: וט"ג, (ג) מנחות יג, (ד) דף כו., (ה) לקמן ק"ו, (ו) מנחות יא:, (ז) פסחים סב., (ח) לקמן סה:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואם משאמר הכי זו תמורת עולה נמלך: (ב) רש"י ד"ה אמר ליה מי וסי' רמ"ו ומנמנמ"י גרים רבא: (ז) דף כו., שמיטה ומד: (ח) ד"ה ישנה וכו' במתניתין דתמורה:

שינויי נוסחאות

[א] זו תמורת עולה (ב"ב: ובה"ב ב"מ ונחמיה): [ב] אמר ליה רבא (ש"ס: ג:) ל"ל דבי. וכן להלן (ש"ס: ד:) גמי בנזן דאמר קובץ דמנחה חוץ לזמנו וקובץ דלבונה חוץ (ש"ס: ח:) ל"ל קורט: ועי' מנחות דף ק"א (ש"ס: ועי' צ"ח: [ז] ו"ל אסי (נחמיה) ומנמנמ"י גרים רבא: [ז] זה לזה (בבא"י ד"ה: [ח] ש"ס נספך עד שיתאבא: [ט] חיללי באחת או (בבא"י: [י] קדשה בתמורת עולה ושלמים פשטה ה' (ש"ס: [יא] להצטרף להעלה ולשלמים לל"ל (ש"ס: [ב] האי רדאי חד (ש"ס: [ג] אימלוכי הוא (ש"ס: [ד] ביהר וחד לל"ל (ש"ס: [ה] בנזן (בבא"י: [ו] בסוף שחיטה מנהיג נמי בהחלטה (בבא"י: [ז] ל"ל בשחיטה (ש"ס: [ח] גשמי' מחק מה שנסבגרים וכן לנח' כש"ס. אצל כש"י (ש"ס: [ב] ל"ל וקורט: (ג"ו)ו, חילת: [יח] מחלוקת בהמורה העביר מנחתין קאי דלמיתא מדהלוק (קדושין: [יט] בדשלת (ד"ח: [כ] דמנחה (ש"ס: [כא] ס"ף פליגי שנהגת בשמינה ובגזן שיקטרי כו' (ש"ס: [כב] ל"ל וקורט: (ג"ו)ו, מפקת (ש"ס: [כג] ל"ל גמי דיק כ"א (ש"ס: [כד] ל"ל בתמורה בספק כידע מעריכוין. כי הוא פקע שם (הג"ה: [ל] היום אמר אביי כו' ה"ל (ש"ס: [ל"א] ל"ל היר (ש"ס: [לב] ל"ל היום (ש"ס: [לג] ל"ל היום (ש"ס: [לד] מנחת חיצה, וכן והציה דנכמון לנח' א"ן ע"ן טלוקין: [לו] בגלילין גזוה דביזן דחולקין עמו. ושאלר נמחק:

ליקוטים

אמר אביי בהא ודאי מודה ר"ב. וטעמא דאביי כדפרשש בפי כידע פערמיזן (תמורה דף כו צ"א) וטעמא דר"ב משום דהוי כמו חחול זו ואח"כ חחול זו מדרהה ליה למישר תמורת עולה ושלמים ואמר תמורת עולה תמורת שלמים. אבל רבא פליג עליה וצ"ל וקאמר דמנחה היא מחלוקת דקסבר רבא דטעמא של ר"ב משום דרבויהי ש אדם אם יכליין שניהם לחול יחילו ואם לאו תפוס לשון ראשון דרעתיה אקמא. (מוקד ב"ק ע"ב צ"ע)

שיטה מקובצת

אלא לאילפא באי זו הבבל. דלכא למימר דנקיט ליה משום עבודה בעון שני עבודות חוץ דאטי מרסא בעט דחם, אבל ל"ל ויחזן ניחא דמלאה לו טעם חדש דלמתיזן תפוס כוונתו דלשון וקאמר דמנחה אחת נמי ואיכא כחלל דקאמר ר' יהודה ככל ענין אלא דמנחה דהיא משמחת איהו קדשה הוי פינוג משום דתפוס לשון ראשון. אבל לאילפא לא הוי הכלל ככל ענין דהיכי דהוי בעבודה אחת אי שני עבודות ודאי קדשה תפוסה דאטיין קדשה תפוסה עולה ואיכא חלל: **תמורת עולה**

ושלימים בהו. כי בקוטרעט מי אמרין דוקא תמורות עולה ותמורת שלמים (משום דלמך תמורת תמורת) מרי וימני אמר ר' מאיר תפוס לשון ראשון כו'. מימי קטילת מרי שסוירי בני תמורת עולה ותמורת שלמים טעמא דתפוס לשון ראשון, דהא מוכח לקמן דלוי הוי טעמא דר"מ בני תמורת עולה ותמורת שלמים תפוס לשון ראשון. כמו כן הוי אמרין בני תמורת עולה ושלמים תפוס לשון ראשון. לכן נראה למי דלא נקט בקוטרעט לשון ראשון אלא לשון ראשון ענינ ר"מ דהוי תמורת עולה שהוא דבורו ראשון משום דמנחה אימלוכי הוא וכו' כאלו אמר מחול זו ואח"כ מחול זו דלא חילל קדשה שנית, וכן זו מוטעם תפוס לשון ראשון. אכל תמורת עולה ושלמים דלא מחדר אימלוכי הוא אינה תפוסה מררייהו, כי דלמנא אינה טעמיה דר"מ הוי בני תמורת עולה ותמורת שלמים משום דתפוס לשון ראשון ואי"כ תמורת עולה ושלמים ניקמא נמי כן הכי: פ"י בקוטרעט כו' (נסבוג בתרייה

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

אין רישא צשטי עזודום. דהא מפרש צהדיא. סיפא איכא לאוקמא דצמרוייהו פליגי: היינו דקמני **זה הכלל** לאימוי עבודה אחת: **סנ הסס**. צמסכת תמורה: **הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים**. שהעמיד צהמת חולין אלל שמים אחת עולה ואחת שלמים ואמר הרי זו תמורת

עולה תמורת שלמים: הרי זו תמורת עולה. תפוס לשון ראשון ואין קדושה חלה על קדושה: הואיל ואי אפשר לקרום שפי שמוס כחחס. והולרך להקדים זה ה' אחר זה: דבריו קיימין. ותקדשה ה' ומימכר ויביא צדמי חזיה עולה וצדמי חזיה שלמים וכן מפרש צתמורה ה' ה"ג אינעיא לכו הרי זו **תמורת עולה ושלמים מהו**. מי אמרי' הא דפליג ר' מאיר ואמר תפוס לשון ראשון משום דלומר תמורת תמורת תרי וימני והוה ליה כנמלק אכל הכא דלומר תמורת עולה ושלמים הרי דיבורא הוא ותרוייהו חיללי ה' ולמלא תפוס לשון ראשון לעולם ופשטה קדושת עולה צכולה ותו לא אמו שלמים וחילי: **לחלוס מהו**. אהל"ל פשטו קדושת עולה צכולה אמר הרי (זו) צהמה זו לחלוט א' לעולה ושלמים מצי הא' ב' חד דיבורא הוא ואין זה חל צלה או א' דלמנא כיון דפשטה בפלגא פשטה צכולה ולא אלוו שמים וחילי: **והרי שחיטה**. דקמני מתני' לאכול כוית למחר כוית צחוק: **דכי לחלוס דמי**. דלאו מיהדר אימלוכי י' שהרי כמה וזמים י' צה וחד דיבורא הוא ופליגי וקא"ר יהודה תפוס לשון ראשון ור' מאיר דתמורה צשיעת רצי יהודה דמתניתין קאי דלמיתא צצמעמני ר"מ צשיעת רצי יהודה אמרה: **אמר ליה מי צפרה אינה לשחיטה אלא לצסוק**. דלהוי הך מרתי מחשבות (ס) צסוק שחיטה (ד)וחד דיבורא הוא ואפי' הכי ניקמא ר' יהודה תפוס לשון ראשון: **ישנה לשחיטה מסחילה ועד סוף**. וכי היכי דמהינא מחשבה צסוק ה' מהינא תמחילינא ומתוקמא מתני' כגון דלמר שחיטת ה' סימן ראשון חוץ לזמנו ובשחיטת סימן שני חוץ למקומו ואית ליה לרצי יהודה מפגלים צחצי מתיר (ס) דהיינו חד סימן ותרי דבורי נינהו ואפיגל ליה מדצורא קדמאה אכל לחלוט דחד דבור הוא מודי. י'ומהכא שמיעינן דרבא אליצא דר"מ צצירה ליה אינה לשחיטה אלא צסוק מדיליף עדיין היא מחלוקת (א) ממנתי' והיינו דלמר צתמיד נשחט (פסחים דף סג.) ניקמא קסברי אחרים אין לשחיטה אלא לצסוק וכדרבא דלמר רצא עדיין היא מחלוקת (ח) ממנתי' דתמורות עולה ושלמים כלחלוט דלחרים היינו רצי מאיר ורבא מוקי דלרצי מאיר אינה לשחיטה אלא לצסוק): **הרי קמייה**. דפליגי רצי יהודה ורצנן צה צפרק קמא דמנחות (דף יצ.) כי מחשצ לאכול כוית למחר כוית צחוק כו': **דכי לחלוט דמי**. דחד דיבורא הוא וזימים הרצה י' ולא מיהדר אימלוכי הוא והכא ליכא פלוגי צחרי דצורי כדפלגא ה' בשחיטה צצ' סימנין: **דלמר קומץ מנחה** ב' כו'. שהנמחה י' לה שני מתירין הקומץ והלצונה וכי פליגי רצי יהודה ורצנן לאו צקמייה פליגי דאין קמייה כלצונה אלא דהקטרה פליגי (א) שהיא עבודה צכל אחת ואחת ורגון שהקטרי קומץ מנחה על מנת לאכול כוית דלרצי וקומץ ב' לצונה על מנת לאכול כוית צחוק ואית ליה לרצי יהודה מפגלין צחצי מתיר וכיון דהיינו ב' תרי דבורי ניניהו מקמא ציפגלא לה אכל צקמייה דחד מתיר הוא לא פליג רצי יהודה: **מנחס חוטא**. מטמא מקדש או שמיעת הקול מציא מנחה גדלי דלות דכתיב לא יתן עליה לצונה (ויקרא ה:) פליגי **צפסיעות**. ובצמחשת הולכה דלמר (ד) צפסיעה ראשונה חוץ לזמנו ובצפסיעה שניה אחר חוץ למקומו דהוי להו תרי דבורי: **מתני כדאציני**. תני מתנייתא כדאציני דכלחלוט מודי רצי מאיר: **סמני כדרבא**. תני מתנייתא כדרבא דכלחלוט נמי פליג רצי מאיר: כי

למר שחיטת ה' סימן ראשון חוץ לזמנו ובשחיטת סימן שני חוץ למקומו ואית ליה לרצי יהודה מפגלים צחצי מתיר (ס) דהיינו חד סימן ותרי דבורי נינהו ואפיגל ליה מדצורא קדמאה אכל לחלוט דחד דבור הוא מודי. י'ומהכא שמיעינן דרבא אליצא דר"מ צצירה ליה אינה לשחיטה אלא צסוק מדיליף עדיין היא מחלוקת (א) ממנתי' והיינו דלמר צתמיד נשחט (פסחים דף סג.) ניקמא קסברי אחרים אין לשחיטה אלא לצסוק וכדרבא דלמר רצא עדיין היא מחלוקת (ח) ממנתי' דתמורות עולה ושלמים כלחלוט דלחרים היינו רצי מאיר ורבא מוקי דלרצי מאיר אינה לשחיטה אלא לצסוק): **הרי קמייה**. דפליגי רצי יהודה ורצנן צה צפרק קמא דמנחות (דף יצ.) כי מחשצ לאכול כוית למחר כוית צחוק כו': **דכי לחלוט דמי**. דחד דיבורא הוא וזימים הרצה י' ולא מיהדר אימלוכי הוא והכא ליכא פלוגי צחרי דצורי כדפלגא ה' בשחיטה צצ' סימנין: **דלמר קומץ מנחה** ב' כו'. שהנמחה י' לה שני מתירין הקומץ והלצונה וכי פליגי רצי יהודה ורצנן לאו צקמייה פליגי דאין קמייה כלצונה אלא דהקטרה פליגי (א) שהיא עבודה צכל אחת ואחת ורגון שהקטרי קומץ מנחה על מנת לאכול כוית דלרצי וקומץ ב' לצונה על מנת לאכול כוית צחוק ואית ליה לרצי יהודה מפגלין צחצי מתיר וכיון דהיינו ב' תרי דבורי ניניהו מקמא ציפגלא לה אכל צקמייה דחד מתיר הוא לא פליג רצי יהודה: **מנחס חוטא**. מטמא מקדש או שמיעת הקול מציא מנחה גדלי דלות דכתיב לא יתן עליה לצונה (ויקרא ה:) פליגי **צפסיעות**. ובצמחשת הולכה דלמר (ד) צפסיעה ראשונה חוץ לזמנו ובצפסיעה שניה אחר חוץ למקומו דהוי להו תרי דבורי: **מתני כדאציני**. תני מתנייתא כדאציני דכלחלוט מודי רצי מאיר: **סמני כדרבא**. תני מתנייתא כדרבא דכלחלוט נמי פליג רצי מאיר: כי

ליה אינה לשחיטה אלא לצסוק והיינו כריש לקיס דפרק שני דחולין (דף סט:) **ושמעין ליה לרצא צפרק החולץ** (ביבמות לו.) דצכולי הש"ס הכלכת כרצי ויחזן לגבי ר"ל צר מתלת ויש לומר דשחי הכא ב' מתקאמר לה ר"ל משמיה דלוי סבא ויש לתמוה רצא דפרין ליה לאצינו וס"ל דס"ל אינה לשחיטה אלא לצסוק תיקשי ליה מתני' " דהקדים מולים לערלים כשר ערלים למולים פסול הרי צסוק שחיטה חל דיבור ראשון ולא שני דאי הוו חילי מרווייהו הא קיימא לן דמקמא ערלה לא פסלה: **והרי קמיצה דבי אצחות דמי ופליגי**. תימה דלא פריך ממליקה דחטאת העוף דפליגי (ח) דחטאת (ד) העוף דכשירו צסימן אחד וליכא שני ממירין ויש לומר דלריכא שחי ממירין כגון מפרקת וסימן אחד:

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

אמר רבי יוסי אם אכך נתבווין מתחילה. פרק מרובה (צ"ק דף עג:) אמרין מרי תוך כדי דיבור הוו חד כדי שאילת רצ לתלמיד דווטר וחד כדי שאילת תלמיד לרצ דנפיש ותוך כדי דיבור קטן מודה רצי יוסי דמועיל דיצורו והכי קאמר אס אמר תמורת שלמים צחוק כדי דיבור קטן של תמורת עולה דהשחא דומה דנתכוון (ח) ממחילה לכך ואפי' עומד וזוח שלא נתכוון הואיל ואי אפשר להוציא שפי שמוט כחאסת דבריו קיימין. ונמלק קרי ליה חוק כדי דיבור גדול כשאמרו לאחר כדי דיבור קטן שדומה לנמלק ואפי' אומר שנתכוון מתחלה לשניהס לא אמר כלום: **דבריו קיימים**. ואח"כ והא אמרין צפ"צ דקדושין (דף י:) ובצירוצין פרק מי שהוציאורו (דף יצ.) וצפ" נערה המאורסה (מדרס סט:) כל שאינו צוה אחר זה ב' צבת אחת או וי"ל דיוין דמשכחת צוה אחר זה כגון דלמר חזיה לדמי עולה וחזיה לדמי שלמים ואפילו צקדושת הגוף משכחת לה כגון צצהמה של שני שותפין ועוד דכל שאינו צוה אחר זה צבת אחת אינו מיירי צדצר שאי אמה יכול לקיים את שניהס סקותרים זה אה וכן כגון מקדש אשה וצמה דמי מינייהו מפקת וכן קיים לה ומופר ליכי דנדרים וכן ארצע אמות דעירוצין (דף מט:) אכל הכא מקיימי מרווייהו וכן צפרק השולח צגיטין (דף עג.) הכותב כל נכסיו לשני עצביו קנו ומשחררין או אה זה ולא אמרין כל שאינו צוה אחר זה אפי' צבת אחת אינו משום דתסת צוה אחר זה אי"ל לקיים את שניהס דצוה אחר זה קמא קני נפשיה וקני חצריה וצתמא לא קני כלל אכל צבת אחת אפשר לקיים את שניהס ואמר' קנו ומשחררין זה את זה והא דלמרין צפ"ק דקדושין (דף ז:) חציך צחצי פרוטה וחציך צחצי פרוטה דאינה מקדושת וקמצעיא ליה שני חציך צפרוטה מהו לא שייך למימר פשטו מדרגה דלמר כל שאינו צוה אחר זה אפי' צבת אחת אינו דכל שאינו צוה אחר זה מיירי צדצר שאין השני יכול לחול מחמת שחל הראשון תחלה כגון שחי אחיות ושחי מרומות ושחי מעשרות הלכך צבת אחת אינו משום דמי מינייהו (ח) מפקת אכל גצי קדושין צוה אחר זה אינו לא זה ולא זה אכל צבת אחת תפסי מרווייהו והא דלמר צסוק פ"ק דמנחות (דף יא.) היכי דמי ריצה שמהה כגון שהפריש לה שני לוגין ומשמע קלת מתוך הסוגיא שיש צהן קדושת הגוף וגצי חסר לצונמה דדייק (ח) הסס (ז) הא ימר כשרה (והנחת) יתר פסולת] ומפרשי שם כגון שהפריש לה שני קמזים ואכשרה קאי דצפרישית הסס והשחא היכי קדשי הא אמר' כל שאינו צוה אחר זה צבת אחת אינו ונראה לפרש כגון דלמר יקדש קומץ אחד מתוך שני קמזים כדלמר צפרק המודה (שם עמ:) **וצפ"צ** דקדושין (דף נא.) גצי מודה ששחטה על שמונים חלות הכל מודים היכא דלמר ליקדשו מ' מתוך שמונים דקדשי: **לאצרות מהו**. פ"י צקונט' דלמר הרי צהמה זו לחלוטה לעולה ושלמים ואין זה דומה לחזיה עולה וחזיה שלמים דפליגי דצידיא בתמורה (ב) (דף קו.) ובצרק כילד מערימין (דף נט) אכל צפ' תמיד נשחט (פסחים סג.) לא דקדק בקוטרעט שצביא הך דשמעמין ופי' לחלוט כגון דלמר חזיה תמורת עולה וחזיה תמורת שלמים ור"ח מפרש לחלוט כגון דלמר לחצי היום תיהוי עולה ושלמים א"נ עולה ושלמים תהוי לחצי היום ה': **אמר אביי בהא ודאי מודה** ר"ב. ופרין והרי שחיטה דכי לחלוט דמי דיוין דאינה לשחיטה אלא לצסוק היכי (א) הוציא הרי דיצורים קודם שיהא סוף שחיטה והוי כאליו אמר לצסוק (ב) שחיטה יהא כוית אחת לזמנו וכוית אחת למקומו: **[סימן ראשון חוץ לזמנו]**. ודווקא סימן אחד דהוי דצר המסוקים ומפגלין צחצי מתיר אכל אס אמר משהו ראשון חוץ לזמנו וסוהו שני חוץ למקומו לא הוי פיצול אע"ג דמפגלין צחצי מתיר כיון דלא הוי דצר המסוקים ולא דמי לפסיעות ואח"כ דמשמע הכא דרבא צצירה (דף סט:) **ושמעין ליה לרצא צפרק החולץ** (ביבמות לו.) דצכולי הש"ס

למקומו, ולא מיירי בקמילה כי אס דהקטרה דיש שני ממירין קומץ וצונה, ולא מצי לשנוי גבי מוטא חוטא כגון שהקטיר חצי קומץ חוץ לזמנו וחצי קומץ חוץ למקומו דכיון דלא הוי (דצנן) מסוקים לא מהסי אפילו למ"ד מפגלין צחצי מתיר. ואח"כ מ"ש מחטאת היעף (משום) (לאע"כ) דלוי ב' אכל סימן אחד אמרין דשיך ביה תפוס לשון ראשון למ"ד מפגלין צחצי מתיר, וי"ל דכיון י"ל דצנן בני אדם חולקין עמו מהפרקת הוי אפי' כשני קוטרים (תמורה דף:) תור"ח לחצות בו יאצא זה דושה לחציה עולה וחציה שלישים בו. דהסת שחא מתחלה לא היה נעמו אלא לשלם. אבל אהא אלא לשלם צלון (זה) לחלוט ודאי למרוייהו אציין, מיאי אס כן נריך לצינה הספרים לחלוטה וכלל הספרים גרסין לחלוט ור"מ כו' (לשון תור"ח דף י:)

קבר א מ"י פ"ב מהל' תמורה הלכה ד:

מוסף רש"י

הרי זו תמורת עולה. דאית ליה לר"מ תפוס לשון ראשון (פסחים סג. ב"ק עג: תמורה כה:): ה"ג תמורת שלמים. ולא גרסינן ותמורת שלמים (ב"ק עג:) דבריו קיימין. דלף בגמר דבריו אדם תפוס (פסחים סג.). וחזיה תמורת עולה וחזיה תמורת שלמים ותקדשה עד שהתאכל וממכר ויביא צדמי חזיה תמורת עולה וצדמי חזיה תמורת שלמים, ובהכי עסקין שהיו לפני עולה ושלמים כשמיירי את זו כצ"ח (תמורה כה:) לחצות מהו. אמר חזיה עולה וחזיה שלמים, מי מודה בה ר"מ או לא, מי אמרין טעמא דר"מ משום דמלקך הוא, ויכין דחל שני עולה זו לא פקע, אבל כי אמר לתמלקן דבריו לא דמי קדושת עולה כרישא דשפעת ביה קדושת עולה כרישא זו לא חיללא קדושת שלמים: הרי שחיטה דלבי לחצות דמי ורפליגי. דקא פליג ר' יהודה ארצנן ואמר כר"מ תפוס לשון ראשון דקאמר זה הכלל כל שמתחבת ומן קדשה למחבת מקוס עיגול וחיטין עליו כרת, לא שחא בעבודה אחת ולא שחא בשני עבודות שחשצ בעבודה שניה מחבתה פסול צחר מחבתה פיצול לא מפקע ליה מיד פיצול דתפוס לשון ראשון, ורבנן סברי אף בגמר דבריו אדם תמספ ויהא לא בחלל בעבודה עירוב מחשבות ולא קרי הממיר כמלחו, ואכן בעינן דלא ליהוי אפי' פסול לחריצא, דהלכא כדבי ציה, ללמנא מאן דאית ליה תפוס לשון ראשון אפילו לתמלקן אית ליה דהא וימי טובא י' צוצח ופליג ר' יהודה (פסחים סג.) אינה לשחיטה אלא לבצוף. אין השחיטה קרייה שמיטה אלא בצופס (וחילין בסג.) ומדא מחשבה היא (פסחים עט) ישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף. הכל קרוי שמיטה (וחילין עט:)

שיטה מקובצת (המשך)

למנח' עד לכך פי' ר"ח דהיי' לחלוט היום הסיח בסתם זו תפלי לחי תמורת עולה וחזיה תמורת שלמים וכו'. פי' מי אמרין דדוקא כי אמר תמורת עולה ושלמים דלא (היה) (קצנן) ומן לחלוט הקדושה אי"כ דעמו שחול (מרי) הקדושה מיד שהוציא הדבור, ואי"כ כיון שקדשים עולה ושלמים מיד פשטה (קדושת) עולה צכולה. אכל כי אמר לחלוט היום (יחלו) (וחולין) שניהס אפי' כי אמר תמורה ב' פערמס מ"מ אין דעמו שחול הקדושה (אכל) דאית שטה משם ואי"כ אין לחמת הקדמה לתכניהה כלל דלא מוכן שחלוט הקדושים עליה כדמי ילא הדבור מפי' גס דבור שני דלעמיס ואי"כ מרווייהו חילי צרגע אחר ולא שייך כלן טעמא דתפוס לשון ראשון, או דלמא מ"מ איכא למימר דשמוה הוי שחולט הקדושה דצדק דבר דבורי ואי"כ שייך מנו כן תפוס לשון ראשון (תמורה דף:) ודרי' שחיבה רבי לחצות דרי' תימה דהא שחיטה לא דמי דהא לחלוט, דהצריבא נראה טפי דדמי לתמורת עולה ותמורת שלמים דהא מ"מ (למחן) כוית חוץ וכוית תמיר. וי"ל דלא דמי, דהכא בודאי הוי דבור אחד ואין זו עולה, דכמה וזימס י' כחלוט קריב. ואי"כ כשאלמ כוית כוית מרי וימני אפי' חלל האחד סומד את חצירו כמו תמורת עולה ותמורת שלמים, דהסת נראה שפיר שהוא נמלק לעולה ושלמים לא שחיבי צצהמה אחת כפ"י. ולפי' ר"ח ה"י והרי שחיטה כו' דפרי' דאינה לשחיטה אלא לצסוק ואי"כ אפשר דאחזן שני מחשבות לא הוי רק משע קודם תהשויו סדוף שחיטה ובשגורו אחו מוטא ככר אחו שני המחשבות נגמרו מקודם, ואי"כ חצי משע דהא דלמר לחלוט לפי מה שפי' דהא ר"ל לחלוט היום, ומסקי דישנה לשחיטה מתחילה ועד סוף, ובגון דלמר סימן ראשון דהוי דצר מסוקים ומפגלין כו' עד מתקיים כמכוס צחורי' סימן והואיל ומחשצ בסומן ראשון ובשני אי"כ י' זו הרצח סחוט לחשוט שני מחשבות צבעת שחיטה, ואי"כ חלה להצויה קודם שחשצ השניה ותמיא מנח' לתמורת עולה ושלמים (תמורה